

Trenta anys sense A.C.

Ignasi Riera

Escriptor

El 23 de juliol recordàvem que feia trenta anys que havia mort Alfons Comín, enginyer industrial, periodista, editor i escriptor, cristià i comunista alhora. Acabava de ser ele-

git diputat, en els rengles del PSUC, al Parlament de Catalunya del primer govern presidit per Jordi Pujol. Va ser, i continua essent, una de les referències més agosarades de la vida política catalana i del món dels que, al nostre país, practiquen l'art de pensar amb audàcia, i sense complexos. Que no era fàcil que algú que havia nascut, en el si d'una família carlina, a Saragossa, l'any 1933, arribés a ser una de les veus

crítiques –de les més escoltades, sí, però també de les més temudes– en una societat catalana sovint massa estantissa i cofoia.

Vaig tenir la sort de treballar amb ell els darrers quinze anys de la seva vida: a l'Escola Professional del Clot, a les editorials Nova Terra, Estela i Laia, i en activitats polítiques i culturals com a companys de partit: el PSUC. Amb ell vaig entendre el ritme hegel·lià de tesi-antítesi-síntesi,

en què la síntesi final mai no significava un final d'etapa o de procés sinó la tesi d'un nou debat o d'un nou projecte. Puc garantir que amb l'Alfons mai no et podies aturar: la seva, no sé si evangèlica o marxista ("el marxisme –em deia– és per a mi veure el món des dels ulls dels penjats"), era l'energia d'algú que tenia pressa i que volia posarla, i era tanta i en tants fronts!, en la denúncia de les injustícies i en les pro-

postes a favor d'un món menys cínic.

Apassionat, i com!, però antidogmàtic sense esclèxes. El seu llibre, *Cristianos en el Partido, comunistas en la Iglesia*, és una veritable esmena a la totalitat als que baraten els valors i els venen per quatre veges a l'oportunista de torn. Diré encara més: si algú ha assumit a fons, dins i fora del món de la política professional, la seva condició de català va ser Alfons Comín, que

posava en marxa, per exemple, la revista *Taula de canvi* o la col·lecció *Textos filosòfics* d'Editorial Laia amb la finalitat de revitalitzar en llenguatge filosòfic als països de parla catalana. Si algú recorda el seu míting al Parc de la Ciutadella, en el marc de les seves darreres eleccions, sobre les propostes a favor de la cultura catalana, sabrà que al país hi ha hagut gent com cal. Aquesta és l'herència a la qual no podem renunciar.